

Ioana
Dumitrăchescu
Lacrimi
de Înger
Dincolo de viață

ÎNTÂLNIRE PREDESTINATĂ

„Visele ne conduc de mână spre realitatea vieții noastre, atâta timp cât durerea nu ne sugrumă dorințele trupești.”

„Viața pare atât de efemeră. Iluzia că există cu adevărat trece precum o clipire. Ne zdrobim oasele în căutarea forțelor pământești ce ne străpung idealul și când le-am găsit, am dispărut. E atât de firesc să curgi prin lumea asta. Încât fiecare fință așteaptă în orice moment chemarea tărâmului de dincolo. Veșnicia este redată acelor suflete care se iubesc până dincolo de viață. Povestea mea nu face nicio diferență. Este atât de banală, încât nu știu de ce o scriu. Poate, pentru a-mi demonstra voința și iubirea. Sau poate, undeva, simt că el există, dar mă lasă aici să mă chinui până îl voi găsi.”

Așa gândea Alexandra, o fată al cărei zâmbet te încânta până la cer și înapoi. Părul de culoarea castanelor, lăsat pe spate, ochii căprui, mari, coerente, îți dădeau certitudinea că te vei pierde și nu ai să știi să o reiești din nou pe drumul tău. Frumusețea din privirile ei te buimăcea în așa hal încât respirația devenea tot mai sacadată cu fiecare gest, oricât de mărunț. Firea ei dulce și senină te îmbăta cu aroma iubirii. Era atât de ușor să te îndrăgostești de ea. Evident, ca fiecare om care nu este perfect, avea și ea bubele ei. O aluniță ce îi brăzda obrazii, trupul firav și mult prea slab, putem spune că erau slăbiciunile pe care încerca să le ascundă. Îi era rușine să apară așa în fața celorlalți. Tot ce conta pentru ea în lumea asta mare era cunoașterea sufletelor celorlalți, cunoașterea minții oamenilor și ce anume îi face pe aceștia să reacționeze într-un anumit fel. Totuși, ceva o întrista și o făcea să se îndoiască de existența ei. Oare există iubire adevărată? Sau totul pe lumea asta se reduce la nevoile personale și materiale? Răspunsul nu era evident, căci subiectul dorinței ei îi lăsase o inimă pustiită și rece.

Era marcată de faptul că nu putea să cunoască sălbăticia iubirii. Iubise cândva, dar cu ce preț? Toți îți cer imposibilul și apoi îți aruncă tot ce nu ai putut să fii. Era sătulă de cel care îi furase până și ultima fărâmbă de ambiție.

„Fără iubire nici măcar animalele nu supraviețuiesc, căci ele se caută până la capătul Pământului. Oare unde e cel care mi-ar aprinde cu o sărutare și ultimul vis ceresc? Unde ești tu, cel care te-ai așezat în brațele mele și mi-ai vorbit în milioane de sunete magice? Vino în viața mea, apropie-te de mine, oferă-mi șansa de a descoperi veșnicia. Vreau să îți simt mângâierile duioase, trupul blând, săruturile dulci. Mai mult decât viața, atât te-aș iubi. Ți-aș oferi toate stelele din lume să știi că am parte de dragostea ta. Iar tot ce există nu se compară cu simfonia legăturii noastre tainice..”

Lumina soarelui dispăru încet, lăsând loc norilor grăbiți să-și etaleze aparența. Ușor îngândurată, Alexandra își purta pașii în parcul Magnoliei, într-o dimineață răcoroasă de primăvară, când niciun suflet nu era prezent. Undeva, într-o lume paralelă avea să-și întâlnească ursitul pentru care a venit pe lumea asta. Poveștile de dragoste trebuie să fie adevărate. Altfel, scriitorii nu le-ar mai scrie. Căci ei folosesc cu îndemânare cuvinte menite să populeze o poveste izvorâtă din sufletul lor. Tare mult ar vrea să mai știe, cum pot ei picta atât de clar viețile altor oameni. Poate și el e într-un parc părăsit, așteptându-și aleasa. Poate și el o caută....ce iluzii! Fața îi era umflată și roșie. Lacrimile vărsate o făceau conștientă de nefericirea ei, ce de mult o ținea prizonieră. Fierbinți și dure-roase, se prelingeau pe fața ei. Privi spre cerul înnoțat, colorat în mii de picături ce se pregăteau să evadeze. Începuse să plouă, iar în sufletul ei suferința nu-și încetă existența. Se opri pe o bancă tremurând și rugându-se ca totul să se termine acolo. Nici măcar nu observă apariția unei stranii făpturi.

„Nu mai plânge”.

Aceste sunete rostite păreau venite dintr-o altă lume, altă Galaxie. Tonul era armonios și blând. Cineva îi cunoștea chinul și dorința arzătoare. Încruntată, privi în jur. Nimeni. Totuși vorbele

veneau de undeva. Luă batista din buzunar, o împături și o duse la ochi, ștergându-și pe rând lacrimile sărate.

— Nu mă pot opri din plâns...

Vântul începu să își facă simțită prezența, aducând fiori reci ce o scuturau. Urla de parcă atunci ar fi fost sfârșitul lumii. Alexandra simți o bătaie puternică a inimii. Ceva nu o lăsa să plece de acolo, ținându-o pe acea bancă rece și străină. Părul începu să i se miște în bătaia lui, când într-o parte, când în alta. Ochii priveau disperați spre străinul care era lângă ea. Într-un târziu, îl văzu.

— Dacă vrei te pot ajuta. Spune-mi, de ce plângi?

Când îl privi, florii se jucau pe spatele ei. Inima îi zvâcni în piept, complice. Bătea când mai repede, când mai încet, de parcă era la o competiție de lovituri cardiace. Cu privirea întunecată, făcu un pas în spate, uitând că se află pe o bancă și se lovi la gamba piciorului drept. Încercă să scoată un sunet pe gură, unul singur măcar. Dar ce ciudat! Părea că toate vorbele o luaseră la goană spre o altă destinație. Ochii întrebători ai băiatului continuau să o privească în așteptarea unui răspuns. Asta dacă nu cumva fusese un monolog demn de o piesă de teatru. Cu întârziere, își îndreptă privirea în față.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Cel mai bine ar fi să mă pierd în nemărginirea Universului.

Băiatul se apropie și mai mult de ea. Tenul său cafeniu, ars de soare, strălucea în bătaia puternică a vântului. Mirosea a flori de iasomie, a parfum tineresc, a melancolie și tristețe. Aproximarea celor doi făcu o gaură în centrul Universului lor.

— Așa gândesc și eu. Am multe probleme și nu-mi doresc decât să mor. Un pistol cu un glonț în el m-ar liniști și m-ar scăpa de necazuri.

Se puse jos pe bancă, cu picioarele sprijinite de pământul ud și tăcut. Ea se mobiliză lângă el, cu palmele strânse în jurul obrazului precum o mare gânditoare.

— Și tu ai probleme?

Își îndreptă ochii spre ea și o privi de parcă ar fi vrut să-i spună: „Serios? Cine nu are probleme în lumea asta?”

— Da. Mult mai multe decât și-ar putea închipui cineva vreodată.

Alexandra părea să nu-i audă dezamăgirea din glas. Era mult prea preocupată de ceea ce simțea. Când s-a pierdut atât de mult?

— Eu sufăr din cauza dragostei.

Zâmbind, băiatul o mai privi o dată. Avea un aer atât de exotic, exuberant. Atât de frumoasă, încât îi venea să o ia acasă la el, să o închidă în inima lui și să nu îi mai dea drumul vreodată.

— Asta va trece, vei vedea...

Se ridică de pe bancă. Cerul se mai limpezi puțin și norii alergau grăbiți spre alte meleaguri. Soarele era încă ascuns, dar împrăstie puțină speranță cu razele lui. Precum iubirea. Știi mereu că se află undeva. Poate într-o carte, cu personaje diferite, poate într-un film, poate în cuplul vecinilor, poate în speranța părinților. Vântul rece o făcu pe Alexandra să zgribulească și își duse mâna la umăr.

— Nu mi-ai spus cum te numești.

Tremură și valuri reci de fiori îi dansau în întregul corp.

— Eu sunt Florin.

— Îmi pare bine, Florin. Eu sunt Alexandra.

Îi întinse mâna. O săgetă cu privirea precum un Cupidon ce așteaptă oportunitatea unei ținte. Măinile li se atinseră încet, simțind fiecare răceala lor. Un moment, tăcerea li se instală în suflete. Câte o frunză ici, colo, traversa parcul în căutarea odihnei veșnice. Singure, ele, privirile, făceau semne disperate de existență în acest parc uitat de lume.

— Dacă vrei ne putem plimba.

Fata îl analiză mirată. Îi venea să-i spună DA și apoi șocată de împrejurări voia să dea înapoi. Totuși, ce ar fi rău într-o plimbare? În fond, el o scoase din starea aceea de suferință pe care o avusese.

Se uită la el continuu, ca la vederea unei fantome. Iar el o privi blând, afectuos. În inima ei se dădeau două lupte, una pentru da și alta pentru nu. Atâtea argumente și raționalizări, când avea un singur răspuns de dat. Da sau nu.

— Unde locuiești, Alexandra?

— Făcu un pas și se opri vrând să o ia de mână. Intuind ce dorește, îl privi lung. Nesiguranța o stăpânea și nu îi dădea nicio stare bună. Iar el, întrebător, aștepta o cale de a fi mai aproape de această zeiță. Nu o cunoștea, nu știa nimic despre ea. În schimb, vedea toată frumusețea de nestăvilit a femeii perfecte. Aceea pe care mintea lui o picta în fiecare clipă, în gândurile de la miezul nopții, când insomnia îi dădea târcoale. Frumusețe, delicatețe, finețe, zâmbet încântător. Toate la un loc alcătuiau ceea ce el își propusese încă de mic copil, când iubirea pentru sexul feminin devenise o reală aventură.

— Aici în oraș. În lumea asta care te pândește și așteaptă să te înhațe.

Era gânditoare. „Oare ce ascund ochisorii aceștia triști?” se întreabă Florin, înaintând spre ieșirea din parc.

— Și chiar reușesc?

Îi zâmbi. Un zâmbet de copil ce îi dezmiardă fața.

— Nu neapărat, însă tot încercă, încercă și nu se dau bătăuți.

— E treaba lor, eu nu sunt sigur dacă îmi doresc să înceteze. E mai bine să încerce, măcar așa vor vedea că își pierd timpul.

„Ce discuție filozofică purtăm aici, Alexandra! Iar eu nu am reușit să descopăr nimic despre tine.”

— Timpul ăsta care se joacă cu viețile oamenilor.

Alexandra se opri. Scrută parcul în încercarea de a-i mai îngădui câteva minute. Era deja târziu pentru ea, iar acasă, părinții precis vor sta îngrijorați.

— Oare? Crezi că timpul trece prin noi sau noi trecem prin timp?

O întrebare ce necesită ani de experiențe și cercetare. Însă discuția aceasta merită notată în carnețel. De mult timp nu a mai stat cu cineva să discute despre filozofia vieții.

— Trec ani, trec zile și în loc să fie bine, este din ce în ce mai rău. Oameni bolnavi, iubiri care mor neîmpăcate, cariere distruse.

Se întristă dintr-odată și își coborî privirea în jos. Florin îi ridică bărbia.

— Iubirea nu poate muri niciodată.

Picuriu încetară dintr-odată. Cei doi rămaseră surprinși de moment și ochii lor se întâlniră. Tăceau și vorbeau în același timp. Dar era un limbaj înțeles doar de îmbrățișarea lor ireală. Florin o luă de mână pe Alexandra și o strânse tare. Fata își retrase mâna, suspinând.

— Nu știi cine ești, dar nici nu vreau să îmi fac iluzii.

Surprins de această mișcare, se îndepărtă de ea.

— Iluzia este adevărata realitate. Nu ai cum să fugi de ea. Și în plus, ce iluzie este această mare iubire? Nu vezi? Ne știm de câteva minute și deja ne iubim.

„Ne iubim? Iubire? Cerul poate că iubește stelele, deoarece le cunoaște mai bine decât ne știm noi propriile inimi. Soarele poate că iubește Pământul, altfel razele lui nu ar lumina planeta. Dar el? De unde știe că mă iubește? Cum putem să fim siguri că este iubire?”

— Eu o iau din loc. Sunt nevoită, dacă înțelegi, însă ne vom mai vedea, nu?

Scânteia din ochii lui porni din nou într-o avalanșă de speranțe. Respingerea ei, graba de a părăsi parcul, totul părea să nu îi mai acorde vreo șansă. Dar aceste cuvinte îl umplură de lacrimi.

— Sper din suflet. Oricum, într-o zi vom fi iar așa, ochi în ochi, suflet în suflet...

— Ce vrei să spui cu asta?

Alexandra îl ascultă cu băgare de seamă. Ceva din ea o făcea să mai stea, să mai existe în același loc cu el și să respire același aer.

— Predestinare, îți sună cunoscut?

— Nu neapărat, nu prea cred în așa ceva, îi răspunse ea cu vehemență, de parcă era la școală și trebuia să își expună punctul de vedere.

— Ar fi cazul să crezi, domniță. Pentru că e foarte adevărat.

El trăia. Și acest lucru îl realizează când o atinse. Era atât de viu și această existență o simțea de-a lungul și de-a latul corpului său. Îi stăruia în sânge, iar prin vene îi curgea iubirea și admirația față de această copilă recent cunoscută.

— Eu vreau să ne mai întâlnim și mâine. Îmi face atât de bine să stau de vorbă cu tine, îi zâmbi încercând să-și miște piciorul.

— Mâine? Ce cuvânt sacru, mâine. Prezentul este singura realitate.

— Dacă ar fi așa cum spui, nu am mai avea amintiri.

— E de neînțeles, știu, dar uite...

O atinse din nou. Iar ea simți.

— Acesta este prezentul.

Băiatul se întristă dintr-odată și își plecă fruntea. Nu îl înțelegea. Ființa aceasta pe care deja a început să o venereze, stătea în fața lui, buimacă. Oare asta era strategia lui de-a o păstra mai mult lângă el? În acest caz, era un egoist, iar ea nu avea nevoie de egoiști în viața ei. Își alungă gândurile negre din minte și se concentrează asupra lui, îngrijorându-se.

— De ce spui asta? Mă sperii. Să știi că eu te văd ca fiind o persoană foarte specială, chiar dacă nu am schimbat decât câteva cuvinte...

Suspină. Tot peisajul se transformă dintr-odată. Cerul deveni negru, vântul bătea cu o putere intrinsecă, parcul se preschimba într-o cenușă. Focul vieții se stinse iar ei erau singurii care îl mai înviorau.

— În fața morții nu mai am curaj.

Alexandra începu să înțeleagă...

— Aceleași lucruri le cred și eu. Ce mult semănăm! Știi, când eram mică, visam de multe ori că mor și ajung într-un loc mai frumos decât aici pe Pământ. Vedeam îngeri peste tot, frumusețe răpitoare, era magnific.

— Eu nu prea visam. Dar știu sigur că acolo unde vom ajunge într-o zi va fi mult mai bine decât aici. Suferința e doar pe Pământ, nu și în Cer, îi răspunse cu un zâmbet trist, Florin.

— Ai dreptate. De aceea, să ne vedem și mâine. Vrei?

Undeva, șansa încolțea. Undeva, cineva îl iubea și voia să fie fericit.

— Da. Ne vedem și mâine la aceeași oră. Te voi aștepta.

— Voi fi aici.

Fata se apropie de Florin și îl sărută. Surprins, îi mângâie cu delicatețe gâtul și îi răspunse cu inima bătându-i în întregul corp. Era un sărut al nebuniei, al vieții, al propriei lor existențe. Ceva mai viu nici nu exista. Lumea se oprea în loc, lăsându-i pe ei să fie actorii cei mai importanți ai piesei de teatru. Aplauzele chemau inima lor într-un singur loc iar spectatorii băteau în propriul lor piept.

Nimic nu mai era la fel și nici nu mai avea să fie vreodată. Întâlnirea lor a aprins acea candelă a iubirii și poate ei habar nu aveau.

„Nu știu dacă îți mai amintești când eram împreună și iubirea era mai puternică decât întreaga Galaxie. Erai în stare să faci orice doar să nu mă lași. Uneori te luptai cu tine, când eu dispăream în eternitatea iubirii noastre, dar rechemarea mea te făcea să mă ierți din nou. Acum, când știu că ai dispărut de tot din viața mea, îmi doresc ca măcar amintirea să nu dispară.”

ILUZIA DIN PARC

„Iluzie este iubirea ce ți-o port, căci tu nu ai cunoște bătăile inimii mele, nici dacă ai fi în interiorul cavității toracelui meu. Și atunci ai putea spune că-i fals, iubire. Tu oricum auzi doar ce-ți convine.”

Aroma cafelei ce venea din bucătărie gădila într-un mod plăcut nările femeii. Inspiră grațios aerul în timp ce așteptă ca apa să dea în clocot. Se încruntă de câteva ori, privind cu colții ochilor cafetiera ce scotea aburi. Femeia, trecută de 40 de ani, scundă și îmbătrânită, își lăsase fruntea lipită de dulap, cât timp umpluse ceștile pline. Părul scurt, cu firisoare albe, trecute de anii domnești, păreau a fi semnul unui mare zbucium sufletesc. Se trezi devreme, cu strângere de inimă, să pregătească cafeaua pentru ceilalți membri ai familiei. Era obișnuită, același ritual îl făcea în fiecare dimineață. Se lipise de ea, acest obicei automat și chiar dacă murea de somn, corpul nu o mai lăsa să se odihnească.

Își duse mâna la cap, palpându-și fruntea și se pregăti să intre în camera Alexandrei. Ceasul ce pendulă în perete arăta ora șapte. Glasurile mici de pășărele combinate cu schelălăiturile seci de patrupele transformau atmosfera liniștită a dimineții în una haotică. Înainte de a intra în camera ei, se opri în dreptul ușii. Nu îndrăzni să pună mâna pe clanță, căci un scârțâit o opri. În bucătărie își făcu apariția tatăl fetei, un bărbat înalt, cu mustața bine arcuită, ciufulit și somnoros, de parcă nici nu apucase să doarmă în noaptea anterioară.

— Astăzi nu am timp de stat! Mă grăbesc femeie, te rog să îmi faci sandvișul, și o pupă pe frunte luând o înghițitură zdravănă de cafea.

Femeia se conformă ordinelor stăpânului casei și pregăti un sandviș cu parizer, caș de oaie și roșii proaspete. Așeză cu

precizie bucățile deasupra parizerului, iar untul îl întinse pe pâine. Gândurile îi zburau la fata ei cea rebelă, care mereu îi pricinuia necazuri. Trebuia să se trezească singură și să nu mai facă atât de mult scandal dimineața. Mereu aceeași problemă, se repeta, de parcă era programată să strice ziua celor din jur. Se grăbi să îi slujească întâi bărbatului ieșit de la duș, care o mai rugă să îi facă o favoare. De data asta, sunetul strigătului din bucătărie ajunsese până în camera Alexandrei. Scaunul lovit de podea cauză o gălăgie infernală ce reverberă până sus la ultimul etaj al blocului.

„Femeie, nu-mi mai da dureri de cap!”

Căutând alarma, Alexandra își deschise ochii adormiți. În jurul ei, camera arăta ca după război. Hainele aruncate care pe unde, pe scaun, pe pat, lângă bibliotecă, ghiozdanul și cărțile de facultate pe jos, de parcă tocmai acolo se duse lupta cea mai crâncenă. Se îngrozi privind la încăperea ce mai avea puțin și îi striga în față: salvează-mă! Se ridică în șezut după un moment de chibzuință, înăbușindu-și râsul. Visul de noaptea trecut îi reveni în minte iar și iar, precum o reclamă pe care o vezi nonstop la televizor. Scutură din cap și se puse iar pe pernă.

”Dacă nu a fost un vis? Cum știm noi că suntem în lumea viselor și nu într-o altă realitate paralelă? Oamenii de știință au descoperit că realitățile paralele există, astfel că este posibil ca undeva eu să exist și să fiu tot Alexandra, însă alegerile să fie diferite. Cum e acum. Pot alege să merg la facultate, să ascult de părinți sau...”

Ce gând năstrușnic! Până unde putea merge această dorință obsesivă de a avea dragoste în viața ei? Infinitul nu poate fi infinit dacă alegerile sunt limitate. În mintea ei odihnită străfulgeră mirosul și gustul dragostei și acel băiat care noaptea trecută i-a invadat spațiul.

Își prinse părul într-o coadă de cal, nu înainte de-al piepțana și peria. Oglinda ce se sprijinea de primul dulap închis îi demonstra că frumusețea ei există. Era o altă Alexandra, o tânără ce tocmai găsisese un sens în viață și nu putea să rateze îndeplinirea lui. Își trase mâna peste față, zâmbind și făcând diferite strâmbături. Uneori oglinda îi era cea mai bună prietenă. Mai ales în momentele în care